

УДК 821.161.2-3.12.9
ББК 84(4Укр)7-444
Д534

Дмитрієв С.

Д534 Цвиндрики. *Фантастична повість*.— К.:
Укр. письменник, 2016.— 144 с.
ISBN 978-966-579-515-5

Одна з далеких космічних цивілізацій періодично надсилає на Землю експериментальну групу розвідників, які вчать виживати на планеті й переймати досвід людей. Це і є «цвиндрики». Деякі з них навідалися після Другої світової війни, а деякі — лише кілька років тому. Навчені колишніми контактерами розвідники помилково використовують манери та принципи поведінки повоєнних дітей. Згодом розуміють, що нове покоління більш схильне до пластичності й комп'ютерного дозвілля, аніж до бійок та активної агресії. Це поступово змінює як середовище школярів, котрі стали безпосередніми контактерами, так і самих цвиндриків. Школярі починають розуміти, що поведінка цвиндриків залежить безпосередньо від них самих: «Які діти, такі й цвиндрики». Отож на читачів чекають несподівані сюжетні повороти, цікаві психологічні нюанси поведінки представників різних цивілізацій...

УДК 821.161.2-3.12.9
ББК 84(4Укр)7-444

© Дмитрієв С. В., 2016
© Видавничтво «Український письменник», 2016.

ISBN 978-966-579-515-5

Вони з'явилися несподівано, мов дощ у сонячну погоду.

Йшов останній урок, коли Сашко Мухойд завершав з задньої парті: «Ой-й-ой! Матінко! Що це?! Диви — диви, що робиться!»

Гілляста яблуня під вікном була обліплена малюками, які зазирали до класу й ласували червонобокими яблуками, яких ми, хоч як намагались, а дістати не могли.

Математик отетеріло дивився у вікно й протирив запітнілі окуляри.

Спочатку ми думали, що це учні молодших класів бешкетують після уроків, але... вони сиділи так високо й так упевнено, а зростом були не вище за трирічного малюка.

— Гиля звідси! — першим оговтався здоровань Остап і відчинив вікно.— Чуєш! Гиля!!!

У відповідь з усіх боків у нього полетіли качани і почувся глузливий свист і крики «ку-ку»! А деякі з нахаб залюбки сміялись.

Кожен з нас мав ширшу надію, що це запаморочення від втоми й зараз минеться, але мовчазна увага всього класу показувала, що це реальність.

ровий друг, в якого були тато й мама, міг дістати з кишені цілого карбованця? І те численне «чому», на яке не було відповідей, можна було продовжувати до безкінечності. От тоді, в дитинстві, і зародилось відчуття неусвідомленої другосортності, що потім переросло в образу невідомо на кого, і ця кривда подовгу як скибка ятрила груди, яка з часом трансформувалася в тупий, але доволі щемливий біль. А ще якби не його гостре й болюче реагування на будь-який, навіть найменший прояв неправди і несправедливості. Біль за державу, в якій йому випало жити, і за Україну, в якій народився, додався потім, коли був уже старшокласником і таємно, в закапелку інтернатської бібліотеки, прослуховував по старенькому радіоприймачу передачі «Голосу Америки» і «Бі-Бі-Сі».

Цей потаємний, відомий тільки йому психофізіологічний стан, яким він не хотів ні з ким ділитися, який проявлявся в неприємному гнітючому, інколи нестерпному відчутті самотності, бувало й відпускав, але ненадовго, приводів повернутися вистачало на кожному кроці. З часом він навчився його відсторонювати, а може це уже звичка: як тільки той вигляне з якоїсь одному йому відомої схованки, він зупинявся, глибоко набирав у легені повітря і подумки проганяв його. Біль невдоволено кудись ховався, але щоб полишити назавжди — такого не було.

Траплялося по-всякому, Терентій уже звик, то він вирине з неосяжних глибин людської сутності в самий непідходящий час, то кудись завіється, що ставало аж незвично-скупно без нього, але в підсумку завжди не проминає нагадати хоча б коротеньким натяком, що він є, існує і нікуди не дівся.

З роками Терентій уже звикся, що у своєму тілі й свідомості він не один, що в його роздумах або зовсім поруч, як невидимий ангел, існує отакий собі витвір не шанованою людиною відчуття, викликаного довгим і прикрим роздуму-

ванням чи навіюванням, така собі ефірна людина, в якій вже давно виростила своя голова, ноги й руки, і він може не тільки роз'ятрити тобі душу, а, як не дивно, навіть приголубити як брата по несчастью, поспівчувати, бодай у чомусь допомогти.

Тільки зараз Терентій зрозумів, що в дитинстві він заміняв йому батька й матір, інших рідних, навіть тих небагатьох родичів кого хотів би побачити, і тих, які вже попросилися з цим світом.

Єдине місце, де цей біль, іншими словами, своєрідний психофізіологічний стан, одразу пропав, щез, наче й не існував ніколи, це був Майдан, який світова преса прозвала жовтогарячим. Там вперше він відчув себе чогось вартим.

Сьогодні біль, що так непрохано вигніздився в ньому, набув форми і змісту тихої, мудрої, терпеливої і часом навіть солодкої, з ледь помітним присмаком гіркоти печалі, якою не хотілося ні з ким ділитися, бо вони вже давно як брат і сестра зріднилися.

Терентій нарешті зважився здійснити свою давню мрію, усамітнитися, полишити хоча б на день звичне людське помешкання й до дідька остогидле оточення, забути про сучасні витвори цивілізації і піти якомога подалі від усякої політики, всіляких революцій, в небачені «незнані світи», де він буде один на один на природній безлюдній «натурі», де, нікого не соромлячись, з великим задоволенням, скине стару намуляну шкіру буття, оновиться, як все оновлюється в природі, і відродиться в новій іпостасі для подальшого, нікому не відомого, крім Бога, життя, з його фантастичною, приваблюючою і всевладною силою жити до останньої краплини і наскільки вистачить сил.

Вимріяна довгими роками, нагода побути наодинці з самим собою і відчути насолоду неспішного розмислювання над своїм існуванням на цьому світі зараз, ось цієї хвилини, здійснювалася, і він в душі тихо радів цьому. Йому здавало-

ся, ні, він вірив, що якщо отак, пустельником або скитником, він зможе побути в безвучності й спокої, все, що було у його житті, пригадати, проаналізувати, то й відповіді на серйозні питання, яких набрався чималий лантух, неодмінно з'являться. І місце таке, подумки, він обрав уже давно: від їх садових ділянок, на березі Київського водосховища і аж до Білорусі, на сотні квадратних кілометрів, лісостепове пустирище.

Непоспіхом йшов диким і безлюдним берегом обвідного каналу створеної людиною водойми. Осіннє лагідне сонце оксамитовим теплом пестило обличчя, гомін людської діяльності, що не вщухав у вухах ні в день ні вночі, поступово пригальмовував, непомітно танув, і нарешті залишився далеко позаду. Серед пісчаних горбів, порослих покрученими вітрами соснами, перелісків і долин, прорізаних рукотворною водною артерією — первісна німота, яку час від часу могли схарапудити тільки плюскіт об воду наляканої жаби або різкий змах крил якогось птаха, зненацька застуканого людиною. Обвідний, споруджений спеціально для дренажу і відводу води з водосховища, канал вправно повторював обриси берега моря. Десь там, на далекій протилежній його березині, де небо зливається з водною гладінню, ще сичить індукований атомний монстр і простяглася Чорнобильська зона.

Місцина ця мала бути затоплена водами від греблі Київської гідроелектростанції, що завершувала побудову відомого дніпровського каскаду гідроелектростанцій, людей в свій час відселили, ферми, хати й сади попалили, а поліл чомусь згребли бульдозерами на великі купи, по схилах яких, у свою чергу, розбуянилась чемпіонська бур'янюка. Стежки, лугівці, ґрунтовки і давні кам'янки, вимощені ще за царя Гороха, поступово зруйнувалися, позаростали. Та чи проєктанти помилилися, чи там ще щось сталося в державі, вода сюди не прийшла, і тепер, якщо глянути на карту, серед тісняви й молоху міст, сіл, плетива залізниць і мережі автострад